

OUDE EN NIEUWE WOORDEN

Een christelijke geloofsgemeenschap leeft van oude woorden: verhalen, gedichten, beschrijvingen, liederen en visioenen die twee- tot drieduizend jaar geleden zijn opgetekend. Onze bijbelse bron is een eerbiedwaardig oud boek. Ooit hebben die woorden fris en nieuw geklonken. Voor velen brachten ze bij eerste lezing nieuwe, verrassende inzichten. Een revolutionaire boodschap. Soms leek ze zó uit het doorgaande debat geplukt – denk aan de brieven van Paulus, niet neergeschreven als teksten met eeuwigheidswaarde, maar als gepassioneerde brieven, specifiek tot die ene gemeente gericht bij wijze van sturende bijdrage aan de discussies die daar op dat moment plaatsvonden. Toen de Bijbel eenmaal zijn definitieve vorm had gekregen, bleven er, door de eeuwen heen, nieuwe woorden klinken van denkers en dichters, kerkleiders en mystici. Er verschenen geloofsbelijdenissen, soms concurrerende, theologische traktaten, visioenen, en steeds maar weer nieuwe liederen. Van de Bijbel zelf volgden de vertalingen elkaar op. Sommigen zijn gehecht aan de aloude Statenvertaling, anderen hebben het liefst de Nieuwe Bijbel Vertaling of prefereren de Bijbel in Gewone Taal, anderen vinden de vorige bijbelvertaling eigenlijk beter dan de vorige.

Hoe dan ook, taal is belangrijk voor het geloof.

In Nederland behoor ik tot een kerkgenootschap (de Remonstranten) dat het even na de eeuwwisseling een aangewezen taak vond, om een nieuwe geloofsbelijdenis te schrijven. Niet omdat de oude *als zodanig* niet meer voldeden of we het noodzakelijk vonden bepaalde inzichten te vervangen door andere. Wel, om te kunnen voldoen aan onze gemeenschappelijke opdracht als kerken, om onze blik steeds naar buiten gericht te houden en te proberen die mensen te bereiken die niet tot een kerkgenootschap behoren – maar wel geïnteresseerd zouden kunnen zijn. Daartoe spreek je het beste de taal van deze tijd. En dit is een tijd waarin veel mensen geen notie meer hebben van waar het in het christelijk geloof over gaat. Een mooie uitdaging dus: je moet als kerk degenen die jou daarnaar vragen op zijn minst uit kunnen leggen waarom je het nodig vindt elke zondag samen te komen en je in te zetten voor je geloofsgemeenschap en voor de samenleving.

Het product was onderstaande belijdenis, de 'Remonstrantse belijdenis 2006'. Een interessant detail is nog dat anders dan in het verre verleden, bij de algemene vergadering waarop deze belijdenis is aangenomen, tevens nadrukkelijk werd vastgesteld dat deze 'niet bindend' is. Mochten leden van onze kerk of potentiële nieuwkomers zich er niet in kunnen vinden, wat bepaalde details of het geheel betreft, was dat geen criterium om te zeggen dat zij er niet bij konden horen.

In mijn bevestigingsdienst werd deze belijdenis voorgelezen, als bijdrage van wat ik meeneem naar Antwerpen nu ik in deze voor mij nieuwe omgeving aan het werk ga. Bevestigend predikant Petra Schipper en ik lazen om en om een passage. Misschien gaat je geloof belijden ook wel het beste als je dat samen doet.

Ds. Bert Dicou

Predikant De Wijngaard, Antwerpen-Zuid

Remonstrantse belijdenis, 2006

*Wij beseffen en aanvaarden
dat wij onze rust niet vinden in de zekerheid van wat wij belijden,
maar in verwondering over wat ons toevalt en geschonken wordt;
dat wij onze bestemming niet vinden in onverschilligheid en hebzucht,
maar in wakkerheid en verbondenheid met al wat leeft;
dat ons bestaan niet voltooid wordt door wie we zijn en wat we hebben,
maar door wat oneindig groter is dan wij kunnen bevatten.*

*Door dit besef geleid, geloven wij in Gods Geest
die al wat mensen scheidt te boven gaat
en hen bezielt tot wat heilig is en goed,
opdat zij, zingend en zwijgend,
biddend en handelend,
God eren en dienen.*

*Wij geloven in Jezus, een van Geest vervulde mens,
het gelaat van God dat ons aanziet en verontrust.
Hij had de mensen lief en werd gekruisigd*

*maar leeft, zijn eigen dood en die van ons voorbij.
Hij is ons heilig voorbeeld van wijsheid en van moed
en brengt ons Gods eeuwige liefde nabij.*

*Wij geloven in God, de Eeuwige,
die ondoorgronde liefde is, de grond van het bestaan,
die ons de weg van vrijheid en gerechtigheid wijst
en ons wenkt naar een toekomst van vrede.*

*Wij geloven dat wij zelf,
zo zwak en feilbaar als wij zijn,
geroepen worden om
met Christus en allen die geloven verbonden,
kerk te zijn in het teken van de hoop.*

*Want wij geloven in de toekomst van God en wereld,
in een goddelijk geduld dat tijd schenkt
om te leven en te sterven en om op te staan,
in het koninkrijk dat is en komen zal,
waar God voor eeuwig zijn zal: alles in allen.*

*Aan God zij de lof en de eer
in tijd en eeuwigheid.*

Amen